U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. M. R.**, zast. Mgr. Petrem Smejkalem, advokátem se sídlem Na Sadech 2033/21, České Budějovice, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č. j. PPR-29010-5/ČJ-2012-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 Ad 6/2013 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5.000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Smejkala.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru č. 90/2012 ze dne 19. 11. 2012, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky v souladu s § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„služební zákon"*). Podle názoru žalobce bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť žalovaný v rozporu se zákonem nezohlednil žalobcův procesní úkon – zpětvzetí žádosti o propuštění, a řízení nezastavil.

[2] Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen *„městský soud"*) ze dne 29. 9. 2016, č. j. 6 Ad 6/2013 - 32, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že služební zákon obsahuje komplexní úpravu zpětvzetí žádosti o propuštění ze služebního poměru, a to i ve vztahu k odvolacímu řízení, tudíž není na místě aplikovat subsidiárně úpravu obsaženou ve správním řádu.

Městský soud však shledal důvodnou námitku žalobce, že služební funkcionář rozhodující o odvolání postupoval v rozporu se zákonem, pokud nepřihlédl k úkonu žalobce, jímž disponoval předmětem řízení (tzn. ke zpětvzetí žádosti o propuštění), napadené rozhodnutí nezrušil a řízení nezastavil, jak by bylo v souladu s § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016 – 29, vyhověl, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejší soud uvedl, že § 179 služebního zákona nelze na odvolací řízení podle tohoto zákona použít. Pokud je již o žádosti o propuštění v I. stupni rozhodnuto, nelze právně účinně vzít tuto žádost zpět. Městský soud tedy nesprávně dovodil, že žalovaný měl zrušit rozhodnutí I. stupně a zastavit řízení podle § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[4] Městský soud poté věc znovu projednal, shledal žalobu nedůvodnou, a rozsudkem označeným v záhlaví ji zamítl. Dospěl přitom souladně s právním názorem zdejšího soudu k závěru, že žalobce nemohl jím podanou žádost o propuštění vzít v rámci svého odvolání účinně zpět. Zpětvzetí žádosti o propuštění tudíž nemohlo vést k ze zrušení rozhodnutí I. stupně a zastavení řízení podle § 190 odst. 8 věty druhé ve spojení s § 179 služebního zákona.

[5] Proti novému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, v níž namítal, že správní řád je nutno užít subsidiárně i ve správních řízeních dle služebního zákona. Právní úprava odvolacích řízení ve služebním zákoně není úpravou komplexní, jednak protože taková interpretace služebního zákona by vedla k závěru, že odvolací řízení podle služebního zákona nelze z žádných důvodů zastavit, a jednak protože § 190 služebního zákona není ucelenou úpravou odvolacího řízení a jeho průběhu. Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že řízení o žádosti o propuštění ze služebního poměru se obecně nikterak neliší od řízení o žádosti podle správního řádu, ve kterém lze vzít žádost zpět i v průběhu odvolacího řízení. Závěrem stěžovatel uvedl, že výklad služebního zákona provedený městským soudem není ústavně konformní, neboť je vyložen ve prospěch správního orgánu, a tím je v rozporu s právem stěžovatele na svobodnou volbu povolání a na spravedlivý proces.

[6] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost, a pokud k tomu zdejší soud neshledá důvody, aby ji zamítl jako nedůvodnou.

[7] Jelikož Nejvyšší správní soud v předmětné věci již jednou rozhodoval, bylo nutné vypořádat se nejdříve s otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), totiž platí, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti brojil výlučně proti posouzení právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud již posuzoval a postavil najisto v řízení o předcházející kasační stížnosti žalovaného (viz výše). Zdejší soud přitom v předcházejícím řízení vyslovil závazný právní názor, kterým se městský soud bez výjimky řídil, a v souladu s ním i v napadeném rozsudku rozhodl.

[9] S ohledem na uvedené nezbývá než uzavřít, že předmětem posouzení kasační stížnosti by měla být otázka zdejším soudem již zodpovězená v předcházejícím řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto nynější kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou.

[10] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož přiměřeně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. března 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu